

Terminaali 1/91

BLAAAAH!

On taas kevät, vaikka sitä ei aina oikein uskokkaan ja linnut laulavat monina aamuina aivan liiankin kanssa, mutta sehän on vain merkki siitä, että elämä voittaa sittenkin. Olen tässä juuri astunut Jukan luultavasti liian suuriin kenkiin. Eli suruksenne päätoimittaja on vaihtunut. Mutta pyhästi lupaan ainakin yrittää täyttää velvollisuuteni, kuten tuttuni varmasti arvasivat etukäteen. Mutta niinhän se on, että jokainen jättää oman jälkensä lehteen, oli se sitten hyvä tai huono ja varmasti kaikki Venden tuntevat odottavat kauhulla, mitä tulee tapahtumaan.

Tämä lehti ja sen ulkoasu on eräänlainen kokeilu, sillä nyt Terminaali on ensimmäistä kertaa tehty Sun-työasemalla ja siten tämä ensimmäinen lehti on vaatinut suhteettomasti työtä ja vaivaa, joka kylläkin maksaa itsensä takaisin seuraavien lehtien teossa, toivottavasti. Eli nyt tavoitteeseen vain lähettää oma juttunsa ja mahdolliset kuvat Emailina terminal@stekt oulu.fi:lle, niin homma on hoidettu. Luonnollisesti myös perinteisellä kädellä käteen menetelmällä saa jutun kulkemaan. Kuvat on ehkä näin suurimmalle osalle helpoin tapa toimittaa, mutta luonnollisesti otamme kuvat vastaan myös tiffeinä, giffeinä ja sun-rastereina.

Killan toiminta on ollut tässä jonkin aikaa tyhjäkäynnillä taloudellisesta tilanteesta johtuen, mutta nyt asiat näyttävät jo paljon paremmalta.

Eräs asia, jota ainakin minä olen jäänyt kaipaamaan on muiden kiltalaisten osallistuminen killan toimintaan. Se että ei ole hallituksen jäsen tai että on foxi ei ole minkäänlainen este sille, että voisi vaikuttaa. Kaikenlaiset uudet ehdotukset otetaan mielellään vastaan. Tiistaisessa hallituksen kokouksessa on sana vapaa, eli jos jollakulla on asiaa saa hän sen myös sanoa. Kuten kaikki tässä vaiheessa jo tietävät on killalle hankittu uusi kopiokone ja myös haalarit ilmestynevät piakkoin ja ennen kaikkea Wappuun on aikaa vain reilu kuukausi ja sitä ennen on vielä tulossa jäynäksit, kotimaan pitkä, laulumaratoni, kirjoitusten kaatajaiset, killan vuosikokous ja kaikkea muuta kivaa, mutta kuka onkaan väittänyt, että opiskelun pitäisi olla tylsää?

Käytän tässä tilaisuutta kertoakseni vielä kerran, että juttuja, sarjakuvia yms. materiaalia otetaan mielellään vastaan ja luultavaa on, että suurin osa saaduista jutuista julkaistaan, jos ei heti seuraavassa numerossa niin kuitenkin seuraavassa. Myös kaikenlaisten mainosten hankkiminen on sallittua ja jopa erittäin suotavaa.

Aurinko paistaa ja linnut laulaa, terassija avataan, olut maistuu, mitä muuta opiskelija voi mahdollisesti vielä kaivata (paitsi tikkataulua ja ilmaisia oluita).

Elämä on sittenkin ihanaa!

SISÄLLYSLUETTELO

- 2 Pääkirjoitus
- 3 Sisällysluettelo
- 4 Puheenjohtajan palsta
- 5 Atk - Yhteistyöpäivät
- 7 TSV-Insinöörit
- 9 Tämähän meni ihan eurotissutteluksi
- 12 Opintoviikkoja metsästämissä
- 14 221090
- 16 Abipikkujoulu Kajaaniassa
- 18 TIK 5 vuotta
- 20 Kaukoidän excursio

TERMINAALI

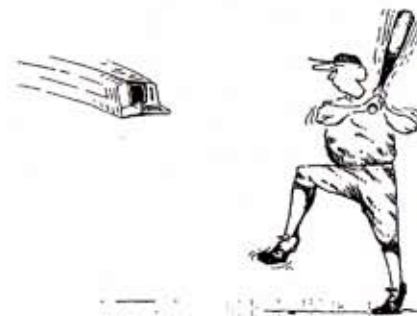
Oulun Tietoteekkarit r.y:n pää-äänenkannattaja

Julkaisija: Oulun Tietoteekkarit ry,
Linnanmaa, 90570 Oulu

Email: terminal@stekt oulu.fi

Päätoimittaja: Harri Annala
Art director: Juha Kokkonen
S&M kolumnisti: Vesa Timonen
Toimituksen sihteeri: Ulla Elsilä

Toimitus jättää kirjoittajille vastuun heidän mielipiteistään

PAAVO LEINONEN

Oulun Tietoteekkarit ry.:n puheenjohtaja

PUHEENJOHTAJAN PALSTA

Niin, kai se on sitten kevättä, kun sataa räntääkin. Ja kevätyväsymys iskee, ainakin opiskeluuntoon. Kaikenlaista muuta puuhailua kyllä riittää, mutta lukeminen ei oikein tahdo kiinnostaa. Tulisipa Wappu jo...

Wappuinfo on sitten perjantaina 26.4. Oulujoki Oy:n sponsorioimana, kuten viimevuonnakin. Mukana olleet toivottavasti muistavat, kuinka hauska reissu oli. Ainakin minä muistan sen aataminaikuisen tietokoneen, joka oli täynnä räppipiuhoja, ja voimalaitoksen padon holveineen ja mahtavat koneet. Harvassa generaattorissa on puolen metrin paksuinen akseli. Mukaan mahtuvat kaikki fuxit ja kourallinen vanhempia

tieteenharjoittajia, jotka sitten kertoilevat miten Wappua vietetään Oulussa teekkarimaisesti. Lähtö on kello 13:00, ja ilmoittautumislista tulee ilmoitustaululle hyvissä ajoin ennen tapahtumaa.

Kopiokonekin vaihtui, uusi on paljon nopeampi ja fiksumpi, mutta toivottavasti tarpeeksi helppokäyttöinen. Myös uusi hallitus on aloittanut toiminnan rivakasti ja teekkaritalon kymppitonnin rasittama talous on saatu jotakuinkin tasapainoon. Killan vuosikokous pidettäneen pääsiäisen jälkeisellä viikolla. Esityslistalla ovat ainakin talousasiat, toimintakertomus ja -suunnitelma.

Hyvää ja opintoviikkorikasta kevättä vain kaikille!

Oulun Tietoteekkarit ry.:n hallitus vuonna 1991

Puheenjohtaja	Paavo Leinonen
Varapuheenjohtaja	Ilkka Mäkelä
Sihteeri	Terhi Mustikkamaa
Rahastonhoitaja	Kirsi Maansaari
Excursiostestari	Jarmo Pääkkönen
Kiltamestari	Saila Järvi
Fuxivastaava	Olli Hyypä
Tiedotussihteeri	Harri Annala
Harjoitteluvastaava	Kirsi Kauppi
Opintovastaava	Kari Komonen

Oulun Tietoteekkarit ry.:n toimihenkilöt vuonna 1991

Operaattorit	Ari Husa, Toimmi Kaikkonen ja Tommi Saarinen
Terminaalin toimittajat	Juha Kokkonen, Vesa Timonen ja Ulla Elsilä
Kopiokonevastaavat	Mika Koivupalo ja Ville Kempainen
Luentomateriaalivastaava	Jussi Huuonen
Laulunjohtaja	Petteri Alahuhta
Liikuntavastaava	Kalle Kärkäs

VENDE

ATK-YHTEISTYÖPÄIVÄT

Matka Jyväskylään alkoi reippaalla sauna-illalla keskiviikko iltana Syynimaalla. Aloitimme matkanteon varmuuden vuoksi ajoissa ehtiäksemme virittää laululihakset esittämiskelpoiseen kuntoon. Illan antina mainittakoon herkkä balladi Munthonille (Alan Miesten kotiolutsuosikki).

Laulu oli niin kaunis, että se piti esittää useana encorena illalla sekä myös Jyväskylässä. Saunaillasta mainittakoon vielä kiitokset koneen työille, jotka eivät pahemmin hätkähtäneet Alan Miesten huikeasta performarssista illan aikana. Esitimme laulun alasti kerhohuoneen pöydällä, jonka jälkeen piti kätellä vieraat.

Aamun valjetessa juopottelu oli pakko lopettaa, koska illan tema, matka Jyväskylään, olisi voinut jäädä tekemättä. Hauskan saunaillan järjestäjänä olleet Sikkiläiset otettiin Reissuun mukaan, jottei bileet jäisi kesken. Eikä ne jääneetkään... Heikki vei muut Koskelaan jatkoille ja minä lähdin Sikin toisen edustajan kanssa Linnanmäelle hakemaan sikaalareita. Koska kello oli jo paljon ja minulla oli aamulla mitinki 6.30 rahastonhoitamamme kanssa universtaan pysäkillä, päätin yöpyä Linnanmaan kerhohuoneen pingispöydällä (terveiset siivoojalle).

Aamulla bussipysäkillä huomasimme teekkarin ja tollilaisen cron: tollilaiset seisoivat orpoina makuupussiansa vierellä ja OTYT piti yllä laulupuolta. Metelimme pelotti tollilaiset bussiin ja he lähtivät paikalta kiireenvilkkua. Paikalle ujelsi taksi ja viimeisetkin edellisillan juhlijat saapuivat ja ... menoksi.

Bussikuski koitti viihdyttää meitä pornovideolla, mutta yllätykseksen huomasi, että sitä ei katsottu. Käskeettiin jopa kuskiparkaa ottamaan äänen pois videosta, jotta laulu ei häiriintyisi. Ensimmäinen

merkittävä pysähdys sattui Viitasaaren Alkon luona; kuka sitä nyt kuivin suin... Alan Miehillä evästä oli riittävästi, joten painuimme paikalliseen ravintolaan. Ravintolassa ihmeteltiin hyvää laulutaitoamme ja aina sävelten lakatessa kapakan täytti taputukset. IHAN TOSI. Tarjoilijakaan ei pahemmin suuttunut, vaikka joimme omia juomiamme ja jälkeemme jäi pullorivistö tyhjiin pöytiin (vaikka yhtään pulloa ei tilattu). Käskivät jopa poiketa uudelleenkin. Excumestari vaan tahtoi hiiltyä, koska jumiuduimme paikalliseen. Hetken kuluttua tulikin ilmoitus: "OTYTin bussi lähtee - tulkkaa Blankon bussilla perässä." Se oli kova vaatimus ja pian olikin mahanalus jalkoja täynnä. Blankon bussin tunnelma ei oikein vetänyt vertoja omallemme. Siellä istuttiin hiljaa ja katsottiin "Moottorisahamurhaajaa". Liian rajua meille pikku kullamuruille.

Hiukan ennen Jyväskylää tajusin, miksi Rölli on kiltamme rahastonhoitaja. Hän keräsi tyhjat pullo 100 litran muovisäkkiin ja ei muuta kuin kauppaan vaihtamaan ne täysiksi. Menin mukaan ja tietenkkin eksyimme. Heh. Oikeastaan olen pirun väärä mies kertomaan ATK - Yhteistyöpäivistä, koska en käynyt siellä. No olipa ainakin juotavaa.

Sillä aikaa, kun muut olivat luennoilla teimme tutkimusta Jyväskylän teekkariyhdistyksen nimissä naisten sukkahousuista. Tarkemmin sanoen niiden haarakiiloista. Menimme cräaseen kerrostaloon ja aloitimme tutkimuksen 7. kerroksesta. Tulimme koko ajan huoneisto huoneistolta alemmas, kunnes viidennessä kerroksessa asuva rouva suutui meille ja soitti poliisit. Kaikki loppuu aikanaan. Emme halunneet putkaan, joten poistuimme.

Nyväskylä tarvitsisi teekcareita, sillä ravintoloissa kierrellessämme ja tivatessamme syytä tarjoilun

hitauteen, vaikka olimme ainoat asiakkaat, vastaus oli: "Ottakaa nuo lakit ensin päästä pois." Aika julma kohtelu, joten ei ihme että lähdimme... Tuoppeja ei tietenkään ole syytä jättää juomatta, joten otimme ne mukaan. Hauskinta oli, että sen juppipaikan tarjoilijat lähtivät takaa-ajoon tyyliin John Wayne. Ei viitsitty edes juosta pakoon, irvistimme vain ja tarjoilija ei halunnutkaan tuoppejaan takaisin.

Löydettyämme Jyväskylän Yliopiston menimme etsimään ATK - Yhteistyöpäiviä. Kukaan ei tiennyt mitään. No kukaan ei voi sanoa ettei olisi yritetty. Onneksi joku tiesi neuvoa meidät paikkaan, jossa pidettiin hallitusten kokousta. Paikka oli nimeltään Rentukka ja se oli täynnä Oululaisia kone-teekkareita. On selvää, että emme viihtyneet kokouksessa kauaa, koska siellä piti olla hiljaa. Ja seinän läpi kuului koneen aiheuttama kaoottinen melu. Liityimme seuraan ja kuin ihmeen kaupalla joku kuskasi meidät vielä takaisin keskustaan, josta löytyi kauan hukassa olleita OTiTLaisia. Kilpaillimme siitä, kuka lentäisi nopeiten kapakasta ulos. Voittaja ei ehtinyt edes kunnolla sisälle, kun portsari jo heitti hänet kompassi kaaressa ulos. Kukahan se oli ;-)

Jukka sanoi osuvasti: "Olipa lapsellinen portsari."

Useiden eri kapakkavaihtochtojen jälkeen päätimme viettää loppuillan Raatikellarissa. Ilta olikin asiallinen lukuunottamatta sitä, että onnistuimme häättämään pöydästä kauniimman sukupuolen edustajat kaatamalla tuopin heidän päälleen. Sääli ... kallis tuoppi.

Illan jälkeen yövyimme jollain koululla. Oli senverran höyryjä päässä, etten muista enää sen nimeä. Oikeastaan seuraava muistikuva on aamusta, kun ostin pari pulloa keppanaa loivennukseksi ja taas elämä hymyili. Bussi tuli ja ei muuta kuin kohti Oulua. Bussissa oli enemmän hyytyneitä miehiä ja jopa Alan Naisetkin olivat hyytyneet. (Alan Naisia ei liene vielä perustettu, mutta fuksityöt kysykää Laila Lärveltä tai Lyyttiltä. Kohta on tarkoitus kuulemma perustaa.) No luonnollisesti kaikki eivät olleet hyytelömäisiä. Muutama sisukas Alan Mies koitti pitää mainettaan yllä. Onneksi ostin aamulla loivennuskeppanat, niin en kuulunut hyytyneisiin.

Perillä Oulussa meitä odotti uusi seikkailu, nimittäin Unix- ja C - kielen tentti. Olisi mukava joskus nähdä oma vastauspaperi. Oikeastaan aika typerää mennä tenttiin suoraan kursorin jälkeen, mutta se tuntui bussissa hyvältä idealta. Ostimme kirjakaupasta kynät ja suoraan tenttiin. No onhan niitä vielä ensi vuonna ja taas seuraavana ja ja ja...

Tietoteekkari-vitsejä by Puppe

Mikä on musta ja taivaalla?

- Tietoteekkari lentämässä parhaillaan kapakasta ulos.

Mikä on musta ja haisee pahalle?

-Tietoteekkari krapula-aamuna.

Mikä on mustaa valkoisella?

-Joukko hankkeen sammuneita tietoteekkeareita.

Mikä on musta ja juo maitoa?

-Ei ainakaan tietoteekkari.

**HARRI ANNALA
VENDE**

TSV-INSINÖÖRIT

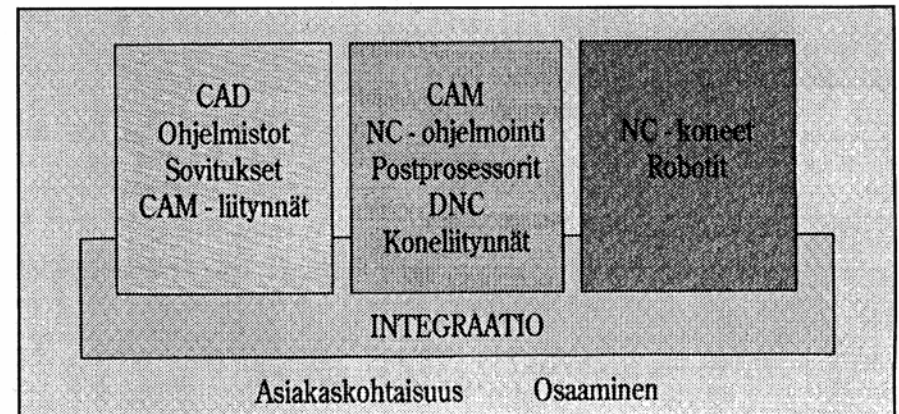
Teimme syksyllä pienimuotoisen excursion teknologiakylässä sijaitsevalle TSV - insinööreille. Jotta saisimme mahdollisimman paljon aikaa hämminkiä ja yleistä sekasortoa menimme sinne puoli tuntia etujassa.

Yllätykseksemme rynnäköimme ei aiheuttanutkaan niin suuria vahinkoja kuin pelkäsimme, olihan TSV:llä sentään töissä 11 entistä teekkaria. Meidät ohjattiin kahvitiloihin ja toimitusjohtaja Hannu Käkälä alkoi suhteellisen sujuvasti pitää esitelmää TSV - insinööreistä.

Työntekijät ovat firman nimen mukaan insinöörejä; 10 DI:ä, tekniikan tohtori ja loput kolme opistoinsinöörejä. TSV on hyvin kiinnostunut mekatroniikan opiskelijoista, onhan insinööreistä suurin osa konepuolelta. Pienenä vinkkinä näin laman aikana mekatroniikan opiskelijoille:

kysykääpä osa-aikatyötä TSV - insinööreiltä, pakka tulee kuulemma olemaan asiallinen. TSV on tehnyt itsensä niin tärkeäksi parille isolle firmalle, Rautaruukille ja Wärtsilälle, että ne omistavat TSV:stä yli puolet.

TSV:n liikevaihto oli viime vuonna 5 miljoonaa markkaa. Liikevaihto tulee nousemaan, koska TSV on aloittanut uuden, sanoisinko mullistavan CAD - ohjelman markkinoinnin. Ohjelma on nimeltään VERTEX ja sitä valmistaa tamperelainen Lujuustekniikka Oy. Ensimmäinen Lujuustekniikan CAD tehtiin 1984 Unixille. Kun tätä ohjelmaa myy, niin pitää myydä myös koulutus mukana, muuten tulisi ostajan ja myyjän välinen puhelinliikenne kasvamaan. Tätä puhelinliikennettä vähentämässä on yksi päätoiminen kouluttaja Heikki Kaupinmäki.

Kahvin ja pullan jälkeen esittelyä jatkoi Heikki Kaupinmäki. Hän esitteli VERTEXiä käytännössä omalla koneellaan ja valisti ohjelman ylivoimaisuudesta muihin CADeihin nähden. Ja onnistuihan hän saamaan huulemme O:lle kertoossaan, että VERTEX säästää aikaa, koska sillä ei tarvitse tehdä osia kuin kerran. Nykyisissä CADeissahan ei itse piirtämisessä ole suuria eroja, mutta onhan se kiva, kun voi lisätä kuvia toisiinsa ja ohjelma pitää samalla huolta osaluetteloista.

Tämmöinen hieno ohjelma vaatii koneelta tietenkin jotain: ja se jotain on kahdeksan megan muisti. VERTEXiä myydessä tarvitaan sovellutusohjelmien tekoon myös C- kielen taitureita ja niitä ei TSV:llä ole tarpeeksi. Jos osaat vääntää C:tä ja tahtoisit tienata taidoillasi, niin sinulle maksetaan varmasti ainakin STS-KALin suosituspalkkoja ja taitojen karttuessa maksetaan myös enemmän. Ja Hannu Käkelä sanoi, että kaikki halukkaat saavat töitä.

CAD-suunnittelijan arkipäivää

Kuvista voi tehdä kaksi- tai kolmiulotteisia. Yksi silmiinpistävä ero muihin CADeihin nähden oli, että emme nähneet Kaupinmäen juurikaan naputtelevan käskyjä koneelle, vaan homma hoitui näppärästi kynällä pyyhkimällä. Eri projektit löytyivät VERTEXin avulla aika mukavasti.

Jos tahdot liittyä TSV - insinöörien iloiseen joukkoon, niin soita numeroon 500 221. Siellä pitäisi vastata tekn. johtaja Jussi A. Karjalainen (vai oliko se Jussi K. Arjalainen [toimituksen surkea viitsi]). Hän neuvonnee sinua enemmän töihin liittyvissä kysymyksissä.

PEKKA KOPONEN

TÄMÄHÄN MENI IHAN EUROTISSUTTELUKSI

eli JeeJee puukenkien maassa

Oulun IEEE Student Brunch kävi lokakuun alussa viikon excursiolla Hollannissa. Hollantilas-IEEE järjesti Hollannissa majoituksen, yritysvirailuja ja muuta ohjelmaa. Järjestäjäporukka tuli vastavuoroisesti viikon vierailulle Suomeen. Tämä artikkeli kertoo Hollannista sekä vaihtocursion puolikypästä tunnelmista.

Preconditions

Idea Suomi-Hollanti-kursioiden järjestämisestä sai alkunsa toissa keväänä pidetyissä Euroopan JeeJee-studentbränsien miitingissä. Suomalais-edustajat sattuiivat istumaan samassa kapakassa Hollantilaisten kanssa ja kahdeksannen kaljan jälkeen he saivat loistoidean. Hollantilaiset halusivat Suomeen ja suomalaiset Hollantiin. Sekä hollantilaisten että suomalaisten oli helppo järjestää majoitus ja ohjelma omaan maahansa, mutta vaikea vieraisa. Niinpä päätettiin, että suomalaiset järjestäisivät ohjelman Suomessa hollantilaisten ja päinvastoin. Loogista.

Majoitus ja ateriointi

Retkueemme saapui hyvässä järjestyksessä Amsterdamiin, josta pikinmiten siirryimme pikkubusseilla maan toiseen laitaan, Enschedeen. Se on unelias pikkukaupunki, jonka liepeillä sijaitsevassa Twenten yliopistossa paikalliset järjestäjät opiskelivat.

Hollannissa järjestelyistä huolehti kymmenkunta teekkaria, joista kukin majoitti yhden-kaksi suomalaista omassa [opiskelija]kämpässään. Hyvänä puolena oli, että ainakin yhden hollantilaisteekkarin sielunelämään pääsi tutustumaan varsin hyvin, huonona puolena se, että yhteisten palaverien järjestäminen muodostui

sangen vaikeaksi. Myöskään sohvamajoitus + mäntti isäntä-yhdistelmä ei miellyttänyt nirppanokkaisimpia retkuelaisia, varsinkaan jos siihen liittyi surkea/olematon aamupala.

Ateriointi oli alunperin tarkoitus järjestää paikallisessa opiskelijaruokalassa (mensa), jonka sapuskat osoittautuivat aika lailla Linnanmaan ruokaloiden tasoisiksi. Ruokailut päätettiin pian siirtää pidettäväksi Enscheden mainioihin ravintoloihin. Visa totesikin että "Joka Mensan laistaa, se herkun maistaa."

Kulttuurierot

Hollantilaisteekkarin opiskeluaika eroaa melkomoisesti meikäläisestä. Kun suomalainen tekkari nykyellään tekee oman alansa töitä jo parin-kolmen vuoden jälkeen, ainakin kesäisin, useat myös telvella, niin hollantilaiskaverin on turha kysellä teollisuudesta töitä ennen valmistumista. Yksi isännistämme, joka oli aloittanut syksyllä diplomityönsä, oli ollut viimekesän jäätelömyyjänä. Hollantilaiset lukevatkin opiskelunsa aika lailla putkeen ja valmistuvat siististi 4-5 vuodessa. Siitä sitten vaan Suomessakin opetusministeriöön ehdottelemaan jäätelönmyynnin hyväksymistä ammattiharjoitteluksi.

Vaikeimmaksi ongelmaksi sopeutumiselle

muodostui heti halvan oluen hintaan jälkeen hollantilaiset syömätävät, ei niinkään esteettisessä mielessä vaan lähinnä syömisen jaksottaminen. Aamalla hollantilainen virkamies, toimihenkilö tai muu ylempään väestöluokkaan itsensä laskeva henkilö syö tukevan aamiaisen. Lounasaikaan kun suomalainen valmistautuisi päivän reippaimmalle aterialle hollantilainen nappaa pari sämpylää, kahvikupin ja rusinapullan. Oikeaa ruokaa saadaan vasta taas 7 korvissa illalla, jolloin syödään pitkään ja paljon. Työläinen syö Hollannissa reilun suomalaistyylisen lounaan mutta ei-ruumiillista työtä tekevä on *ylpeä* siitä, että selviää vähemmällä. Hyvinhän me sitten selvisimme pelkillä viljatuotteilla.

Maaseutukulttuuriin tuli henkilökohtaista tuntumaa, ellei sitten peräti perskohtaista. Vapaapäivän käytimme polkupyöräilemällä pitkin Enscheden ympäristön lehmipolkuja. Karttaa ei kyllä ollut, eikä aina tietäkään, mutta tietysti löysimme perille - siellä odotti hurteinen Grolsch. Ainoa harmittava puute oli ruuvimeisselin puute: kuuluisan hollantilaisen kirjailijan kotikatu oli luonnollisesti Multatulistraat.

Eurotissuttelua parhaimmillaan

Firmavierailut

Hauskintakaan excusa ei tietenkään voi tehdä ilman yritysvierailuja. Hollantilaisystävämme olivatkin ottaneet vierailujen järjestämisen tosissaan. Jokaiselle päivälle oli varattu 1-2 vierailua, vaikka hienovaraisesti olimme jo järjestelyvaiheessa yrittäneet kertoa tulevamme etupäässä lomalle. Yritysvierailuista jäi mieleen Gröningenin lähellä sijaitseva Vitatron, joka valmistaa sydämentahdistimia. Sangen mielenkiintoisen yrityshistoriikin ja tuote-esittelyn jälkeen kiersimme tuotantopuolella ja näimme mm. kaikki Vitatronin tuotteet 50-luvulta lähtien lasikaapeissa. Tuotokuva yhtenee Zippo-sytyttymien kanssa paitsi ulkonkösä puolesta, myös mainoslauseessa "If it doesn't work, we'll fix it free". Tämän jalomielisen lauseen lisäksi opimme myös, että sydämentahdistemisesta lähtevää sähköimpulsseja antavaa johtoa ei kannata nykäistä irti, koska sydän lähtee mukana.

Lukuisilla yliopistovierailuilla tutustuimme mm. ei-jäykän robotin ohjaukseen (ei-jäykkä robotti on siis robotti, joka ei ole jäykkä), konenäön käyttöön laaduntarkastuksessa (kuulostaako tutulta?) ja huippututkijaan, joka piti meille peruskoulutus-

tasoisen luennon tietoliikenteen perusteista.

Puhdastilojakin tuli ravattua läpi oikein kunnolla. Joka toinen firma katsoi kunnia-asiakseen esitellä puhdastilansa, ja me kohteliaasti esitimme puhtoista ja siistiä teekkaria. Lattialta löydetty hiestenpätkät takavarikoimme muistoksi.

Iltaohjelma

Illat menivät aikalaila samaan malliin. Tultiin nälkäisinä vierailulta, syötiin paljon, juotiin paljon viiniä, jonka jälkeen hollantilaisisännistä useimmat lähtivät kotiinpäin ja suomalaiskatras joi paljon olutta. Viikolle sattui myös Saksan yhdistymispäivä, jona Twentessä pelattiin Oulun ystävyyskaupungin Leverkusenin ja Twenten paikallisjoukkueen välinen jalkapallo-otelu. Tilaisuutta oli tullut juhlistamaan myös pari bussilastillista Leverkuseniäisiä skinhedejä, jotka olivat etukäteen luvanneet virkistää hollantilaisten muistia sodan tapahtumista ja palauttaa mieliin kuka se herrakansa loppujen lopuksi on. Keskusta oli kuin Oulun keskusta perjantai-iltana, lähikunnista oli haalittu kaikki kynnelle kykenevät poliisit valvomaan tilannetta. Pubit olivat kiinni (Snif) muutamaa lukuunottamatta, joista yhteen asetuimme taloksi. Ilta meni kuitenkin turhankin rauhallisesti, poliisit olivat korjannet innokkaimmat ystävyyskaupunkimme edustajat talteen jo rajalla. Tosin poliisi saartoi keskustan, eikä olisi halunnut päästää meitä kapakasta kotiin. Joskus näinkin päin.

Suomi-demo

Toki koetimme jälleen parantaa Suomi-kuvaa maailmalla. Olimme varanneet mukaan kasan kalvoja, videoita, joulupukkitarroja, ynnä muuta tarpeellista. Niiden turvin pidimme parin tunnin demon Suomesta, Oulusta, tietotekniikasta, tutkimuksesta, elektroniikasta ja alakuppilasta. Matkaamme tukeneet yritykset esiintyivät videoitse silmä tarkkana seuranneelle yleisölle. Smith & Jonesin "Finland for adults" teki taas tehtävänsä: isäntämme ihastelivat Wärtsilän telakkateollisuuden osaamista. Vastaanotto oli

positiivinen, etenkin kun yleisön joukossa oli useita Oulussa jo vierailleita hollantilais-teekkeareita.

Amsterdanned

Kuinkas ollakaan, lopulta kaikki Enscheden kapakat oli tutkittu ja oli lähdettävä kotia kohti. Matkan varrella eksyimme vielä harhailemaan Amsterdamiin, joka tunnetusti on "highest town below sea level". Ihmettilimme ääneen kaupungin köyhyyttä, kun joillakin kaduilla tyttöillä ei ollut varaa ikkunaverhoihin. Muukin verhoilu näytti olevan niukanpuoleista noilla alimman kerroksen asukeilla. Hillitty punasävyinen valaistus saattoi tosin olla syynä vaikutelmaan. Loppuilta sujui tulen- ja oluennielemistä seurattessa.

Hillitty punasävyinen viiniaamiainen valmisti meidät kotimatkaan. Schipolin lentokentän tax-free otti auliisti vastaan seurueemme muovikillingit, eikä lopulta auttanut kuin lähteä lainaamaan lisää rahaa Suomesta.

Suomi

Matkamuistoina toimme 10 hollantilaista teekkaria. Tulivat sinivalkoisella siivellämme tutustumaan Oulun seutuun ja Helsinkiin. Viikko vierähti Oulussa ja saunassa ja koskenlaskussa Kuusamossa... siitä lisää myöhemmin.

Tulipa siis harjoiteltua kansainvälistymistä. Käteen jäi kokemuksia tien päällä olosta ja vakaa käsitys pihvilounaan terveellisyydestä. Niin, ja eurotissuttelusta. Suomalainenkin voi tuoda oman osansa Euroopan kehitykseen: ehkä lopulta hollantilaiset isäntämme antavat periksi ja oppivat kunnan pohjoismaiset eurolarvit. Näin sitä voi teekkarikin toimia kulttuurivaihdon airueena.

Tuulimyllyjä? Tulppaneja? Mitä ne ovat? Voiko niitä syödä?

Eurotissuttelijat: Jukka, Pekka, Aijaa, Jaakko, Visa, Bertil, Tero, Pekka, Juha, Jari ja Pertti.

PUPPE

OPINTOVIIKKOJA METSÄSTÄMÄSSÄ

Viisi kilometriä Oulun keskustasta pohjoiseen sijaitsee laaja Linnanmaan rämeeksi kutsuttu soinen aarnimetsäalue. Tämä kasvistoltaan ja eläimistöltään runsas ja monimuotoinen metsäalue tarjoaa metsämiehille oivallisen maaston riistan pyyntiin.

Erityisen suosituksi pyyntikohteeksi on juuri tällä alueella runsaassa kolmessakymmenessä vuodessa noussut ujo ja arka nelijalkainen Opintoviikoksi kutsuttu nisäkäs. Paras keino saada tietoa tästä tavalliselle kadunmiehelle tuntemattomaksi jääneestä karvaturrista on hypätä jeeppiin, ajaa syväälle Linnanmaan korpeen ja haastatella siellä majailevia metsämiehiä.

Kiireisestä pyyntikaudesta huolimatta onnistuun saamaan käsiini ja haastattelemaan oikeaa alan miestä, riistanpyytäjää ja aitoa korpifilosofia Kalervo Tenhusta, joka tarinoi Opintoviikon pyynnistä ja elämästään yleensä seuraavasti:

“Opintoviikko on suoraan sanottuna pirullinen elukka pyydystä. Se on niin liukas ja ovela, että siinä saa metsämies olla kyllä tosi tarkkana saadakseen edes yhden sellaisen pyydetyksi. Ilman huolellisia esivalmisteluja on kyllä ihan turha lähteä aseensa kanssa metsään tarpomaan.

Paras aika viikosta metsästyksen kannalta on ehdottomasti perjantai-iltapäivä. Toki niitä muinakin päiviä liikkuu, mutta perjantaina niitä eläviäisiä on tosiaan eniten liikkeellä. Elukan liikkumiseen ja tapoihin liittyvää tietoa saakin sitten pöntätä päähän kovasti edellisinä päivinä. Se elukka on niin liikkuvaa sorttia, että sen sielunelämästä pitää tietää tosi paljon jos sen aikoo tuolta rämeikön keskeltä itselleen napata. Jos sitten haluaa nyysiä samalla pyyntireissulla monta opintoviikkoa kerralla, niin töitäkin sen eteen saa

pahimmassa tapauksessa tehdä jopa viikkokausia. Tiedän yhdenkin kaverin, joka viikkojen tutkimisen ja harjoittelun jälkeen lähti metsälle tarkoituksenaan metsästää kerralla heti useampi Opintoviikko. Tyhjin käsin mies sieltä sitten kuitenkin palasi. Ei ole metsästäjän elo ja olo aina niin herkkua.

Pahaksi onneksi Opintoviikko on tavoiltaan niin muuttuvainen laji, että vanhalla taktikalla on turha lähteä rämettä tarpomaan. Aina on elukasta hankittava uutta tietoa ja opeteltava se, muuten homma menee tosi perseelleen. Meillä on täällä kyllä kavereita, jotka oikein työkseen tutkivat Opintoviikon elämäntapoja ja heiltä me sitten saamme elukasta aika-ajoin ajantasalla olevaa faktaa. Metsästysreissulla ei sitten tosiaankaan kannata viipyä kerralla kolmea tuntia kauempaa. Pyyntitouhu on sen verran rankkaa puuhaa, että se kolme tuntia on kyllä ehdoton maksimi, minkä metsämies siellä heteikössä viitsii Opintoviikon perässä laukata.

Aseekseen ei kannata kelpuuttaa mitä tahansa tusinatussaria, vaan valitsee itselleen heti kunnan laatuluodikon. Japanilaiset ovat tunkeneet asealallekin aika voimakkaasti ja nykyään suuri osa tämänkin metsästysporukan aseista on japanilaista alkuperää. Paljon käytetään myös erästä jenkkiasetta. Olen sitä kerran henkilökohtaisesti kokeillut ja havaitsin sen aika mukavaksi peliksi. Koska Opintoviikko on niin pieni ja nopealiikkeinen, on hyvä että aseeseen mahtuu kunnan määrä panoksia. Harvoin Opintoviikon saa pamautettua hengiltä heti ensimmäisellä laukauksella, vaan lyijyä saa kyllä syyttää elukan perään niin paljon kun vain ennättää. Kun Opintoviikko on kerran saatu tähtäimeen, sitä mennään eikä meinata. Rämeikkö raikuu ja kaseikko kaiuu, kun metsästäjä ravaa otuksen

perässä. Ei siinä sitten jouda vähän väliä olla asetta lataamassa. Jos niin huonosti käy, että lippaasta loppuu paukut kesken kaiken ja joutuu latauspuihin, niin Opintoviikko kyllä ehtii luikkia niin pitkälle pakoon, ettei sitä kyllä sieltä enää sinä päivänä löydy.

Mahtavin näky maailmassa tietysti on kun näkee luodin viimeinkin tavoittavan Opintoviikon. Elukan juoksu pysähtyy melkein kuin seinään, veri turskahtaa ja elukka mätkähtää hengettömänä tantereeseen. Ja kun Opintoviikon pitkän ja hengästyttävän ajohodin jälkeen viimein nostaa sen reppuunsa niin olo on silloin valehtelematta todella orgastinen.

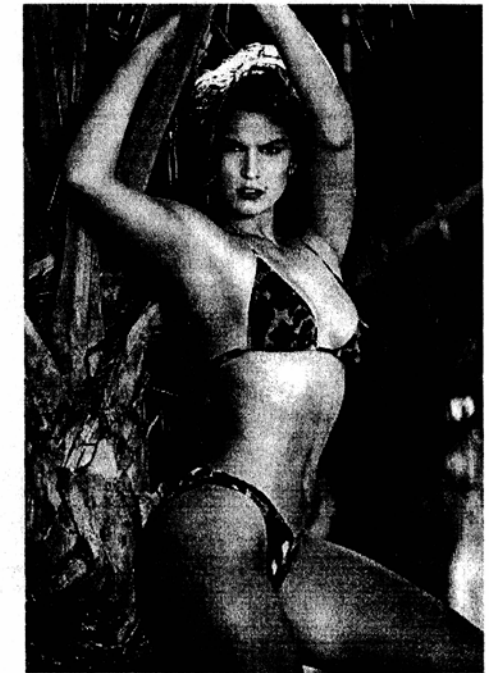
Opintoviikko on aika kitkerän makuista, eikä sitä syötäväksi ole tarkoitettukaan. Elukka nyljetään ja sen kieltämättä aika kaunis nahka otetaan talteen ja myydään valtiolle. Nahkoja ei kuitenkaan myydä yksitellen vaan valtio ostaa ne keväällä vähintään kahdenkymmenen nahan nipiissa. Toki nahkoja saa olla enemmänkin, mutta se kaksikymmentä pitää vähintään olla. Nipusta valtio maksaa jonkun roposen ja sillä pitää sitten seuraava talvi pärjällä. Tiukille se tosin vetää, mutta aina sitä näköjään jotenkuten toimeen tullaan. Pääasia, ettei jano vaan pääse yllättämään.

Metsästysaika on yleensä syksystä kevääseen ja sinä aikana pitäisi ne kaksikymmentä Opintoviikkoa pyydystä. Yleensä se kyllä onnistuu, mutta kovan työn takana se kyllä välistä on. Jotkut metsästävät myös kesäisin, mutta 99% porukasta lähtee kesäksi muualle erilaisiin hanttihommiin.

Perheellisen hommaa tämä ei minun mielestäni ainakaan ole, mutta ovat ne jotkut tänne oman pesucensakin kehdanneet raahata. Kyllä sitä yleensä viiden-seitsemän metsästysvuoden jälkeen ihminen on niin kypsähtänyt tähän hommaan, että hakee itselleen vähän parempia hommia. No ei silti, tunnen kyllä muutaman hepun, jotka ovat täällä melkein kymmenen vuotta asustelleet. Eihän täällä tarvitse toki teltoissa asua, ovat tänne jostakin näitä parakkeja meille raahanneet. Kyllä

niissä talvella tarkenee, kun viitsii vaan kunnolla kamiinaa lämmitellä ja hiukan soppaa hengenpitämikseen keitellä.”

Näin siis Kalervo Tenhunen, metsästäjä Jumalan armosta, turisi ja tilitti miehisen mielensä syvimpiä saloja ja tunteja. Joten eiköhän se ole kiireisen artikkelitoimittajankin aika käynnistää turbo-pajero ja suunnistaa takaisin kaupungille jututtamaan Kosken Jormaa, että saisi hyviä vinkkejä seuraavaankin artikkeliin.

Tämä EI ole Opintoviikko...

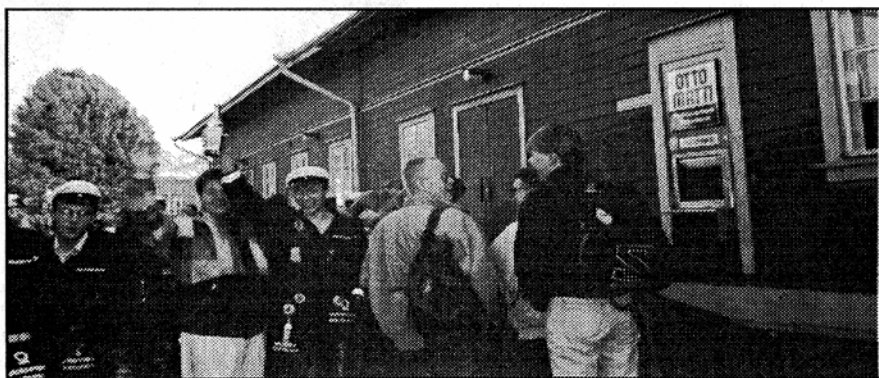
221090

Hyinen pakkasaamu ja kellokaan ei ole vielä seitsemää. Mitä h...ä, bussipysäkki täynnä porukkaa tähän aikaan ja vielä maanantaiaamuna. Ai niin! Fuxi-cursio Jyväskylään.

Matkaan lähdettiin reippaissa tunnelmissa, fuxit tapoihin totutellen ja vanhemmat tieteenharjoittajat opastaen. Hyvin kyllä fuxeilla näkyi olevan tiedossa, mikä excursion tarkoitus on, ensimmäiset matkamuistot kerättiin jo Karsämäeltä. Aluksi matka kului tuppea pelaten ja ALKO:n aukeamista odotellen. Viimein saavuimme Pihtiputaalle ja pääsimme täydentämään jo vajaita varastojamme. Loppumatkasta pääsimme opettelemaan myös uutta ja ihmeellistä peliä, nimittäin kurkokuikkaa.

Seuraavaksi tutustuimme paikallisiin nähtävyyksiin (parhaat mukaamme keräten) ja sitten kävimme yliopistolla syömässä.

Kuvioihin kuului myös pienryhmien välinen olutviesti, joka suoritettiin keskellä kaupungin suurinta parkkipaikkaa (muuten hyvä kisa mutta joisin mielummin vahvempaa eliksiiriä). Viesti saatiin aika nopeasti suoritettua, mutta jostain merkillisestä syystä en muista ketkä voittivat.

Vihdoinkin perillä

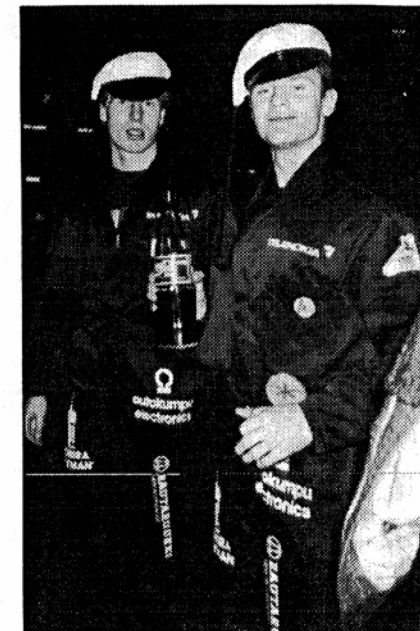
Perillä Jyväskylässä seikkailimme ympäriinsä etsien epätoivoisesti VALMET DATAa, johon meidän oli määrä tutustua. Löysimmekin sen viimein ja pääsimme nauttimaan vieraanvaraisuudesta, teekkarihengestä ja hyvästä esittelystä.

Sitten siirryimmekin illan tärkeimpään osuuteen eli Jkylän yöelämän tutustumiseen (jota ei kyllä pahemmin ollut havaittavissa, mutta olihan muistojen keräily helpompaa). Aloitimme kierroksemme Ruutitynnyristä/Raatikellarista/...

(paikan varma nimi on hämärän peitossa). Meno siellä oli hilpeää ja hillitöntä. Ajan myötä tutustuimme myös paikalliseen pizzeriaan, sillä jostakin kumman syystä joillakin oli halu laittaa sisään myös jotakin kiinteää. Siellä me fuxit saimme myös tilaisuuden oppia tekkareilta opintojemme lähtökohtia (mm. jääkausi).

Ilta kellahti nopeasti tiistain puolelle ja oli aika lähteä palailemaan Ouluun. Alkumatkasta huomattiin matkamuistojen olevan osin samoja kuin edellisinä vuosina, mutta löytyi matkasta myös jotain uutta ja omaperäistä. Paluumatkalla poimimme kyytiin yhden kävelemällä Ouluun pyrkivän fuxin, jolta päivämäärät olivat illan tiimellyksessä menneet sekaisin. Osa matkalaisista jaksoi vielä paluumatkallakin pitää hauskaa ja lauleskella, mutta tosin suurin osa käytti ajan elpymiseen.

Myös porukasta eksynyt fuxi löytyi ja saapui Ouluun tiistai-iltana, joten tässäkin perinne säilyi. Kiitokset tekkareille opastuksesta ja erityisesti Ilkalle reissun järjestämisestä.

Tuomaristo skarppina

Ruutia ja räminää kellarissa

ABIPIKKUJOULUT KAJAANISSA

Oli synkkä ja kolkea ilta kun me (mä, Jarkko ja Kille) talsimme kohti ravintola Rosamundea. Käsissä pari muovikassillista rekvisiittaa ja mahat täynnä baarikärpäsiä, olimme valmiina paiskaamaan kajaanilaisten abien silmille pari ohjelmanumeroa ja erinäisiä totuuksia elämästä Oulusta teekkareiden parissa. Mutta miten ihmeessä me oikein jouduimme tähän kiljuun?

Kuunneltuamme erinäisiä kertoja juttuja niistä viime vuoden abipikkujouluista täällä Oulussa, päätimme (mä ja Kille) pitää samanlaiset pippalot Kajaanissa, armaassa kotikaupungissamme. Siis toimeen... Päätimme yrittää saada paikaksi Marilynä, lafkaa, jossa omat abipippalomme olivat silloin kun vielä olimme viattomia äidin pikkuabinoita. Pari kertaa yritettyämme saimme vihdoin kiinni Kimmo Simbergin, miehen jota meidän on kiittäminen lähes kaikesta. Muut jupinan yhteydessä tapaamamme henkilöt eivät suhtautuneet asiaan läheskään yhtä myönteisesti kuin em. herrasmies.

Esitettyämme asiamme Kimmo ilmoitti, jotta valitettavasti emme voisi käyttää Marilynä sen suosion vuoksi, mutta jos haluaisimme, voisimme saada käyttöömmekä pariksi tunniksi Rosiksen. Ja halusimmeko me? Ne tietävät, jotka paikalla olivat. Lippujen myynnistä, julisteista ja aikatauluista sovittuamme olimme tosiaan liemessä, we had No Way Out! Pippalot piti järjestää.

Keräsimme porukkaa (mä, 2*Jarkko, Janne, Virpi ja Ulla) ja yritimme saada aikaan jotain ohjelmaan ja järjestykseen viittaavaa. Pidimme kokouksia ja annoimme asioiden mennä omiaan. Ja katso, olimme Kajaanissa ja pippalot lähtökuopissa. Homma alkoi 18.37 kun päästimme ensimmäiset abit sisään. Vapaalipuilla oli tulossa kaksi abia (lippujen myyjät), sekä epämääräinen joukko

teekkareita. Vaatimuksena vanhemmille tieteenväärinkäyttäjien ilmaiselle sisäänpääsulle oli täysi taisteluväri: haalari ja tupsulakki. Tosin Kille möi kahdelle SIKin sinienkelille liput, mutta siitä voimme tuskin syyttää ketään. Ja kyllähän noita teekkareita sinne ilmestyi: neljä SIKin edustajaa, yksi prosessin valko-asuinen hiippari (poistettiin tilaisuudesta) ja kolme omaa OTiTin hiipparia; Kopsan Petri, Kukkohovin Marko ja Komosen Kari. Ja täytyy sanoa, jotta pojilla oli hauskaa...

Itse pippalot menivät melkein niinkuin oli suunniteltu: muutama ohjelmanumero piti jättää pois ravintolan tilankäytön vuoksi ja yksi jäi pois liiallisen vaativuuden vuoksi, tosin aiomme tuota numeroa vielä joskus käyttää... Muutamia mainitakseni: rikoimme jäistä alkutunnelmaa syöttämällä porukalle jäitä, lämmitimme yleisöä musiikilla ja parilla syömiseen liittyvällä skaballa ja monilla muilla naurua kirvoittaneilla kilpailuilla. Tosin on valitettavasti todettava yleisön olleen hieman ujoa, sillä vapaaehtoisia ei tahtonut löytyä. Kukkis ja Kopsa kunnostautuivat amerikkalaisen Stevenin ohella paljon paremmin kuin kajaanilaiset abipojat. On se kumma, kun alle näpylöinyt, Kille ja Janne olemme kaikki ent. kajaanilaisia abeja ja olemme näin energisiä ja aikaansaavia. On se polvi hieman pojasta huonontunut, tosin emme tunnusta em. abeja omiksemme.

Illan kohokohtana oli eräs hienostunut kilpailu. Pyysimme lavalle viisi tyttö-poika paria ja saimme lavalle 7 kpl (yleisö oli jo lämmennyt) ja annoimme yleistä ihastusta herättäneen tehtävän: parien piti vaihtaa paitoja lakanoiden sisällä mahdollisimman nopeasti. Tosin päätimme valita voittajan huutoäänestyksellä. Kahden parin jäädessä ilman lakanoita olimme hieman epätietoisia, mitä tehdä. Mutta kun toinen pari

ilmaisi halukkuutensa vaihtaa ylävartaloidensa verhoja ilman lakanaa ja toinen pari pääsi jakamaan yhden lakanan toisen parin kanssa, oli ongelma ratkaistu. Skaba alkoi ja vaatteet lentelivät: ilman suojaa toiminut pari oli nopein, mutta lakanat ymmärrettävästi hieman hidastivat toimintaa. Kun pari oli saanut homman hoidettua, he jatkoivat tanssia lavalla odottaen muita, ja kyllä niitä sai odottaakin. Kun kaikki muut parit olivat jo tanssahtelemassa, yksi pari oli vielä lakanoissa; Kopsa ja hehkeä abineito olivat niin uppoutuneita tehtävänsä, jotta he valmistuivat viimeisenä. Ja sitten huutoäänestys: Voittajasta ei ollut epäilystäkään, korvat nimittäin melkein halkesivat kun Kopsa pareineen tanssahteli keskelle lavaa:

Kopsa pienessä ruusuliivissä ja Sari Kopsan valkeassa paidassa. Siinä oli TYYLIÄ!

Mutta kaikki hyvä loppuu aikanaan, ja niinhän siinä kävi meillekin. Kahteen saakka kestänyt pippalo tuntui loppuvan ennen aikojaan, mutta kaikille taisi jäädä kohtalaisen kiva muisto illasta OTiTin fuksien kerman järjestäneestä abipikkujoulusta. Järjestäjillekin jäi sen verran hyvä oluenmaku suuhun, että taidamme järjestää tuossa keväällä vielä yhet pippalot ihan vaan teekkareille.

HAUSKAA OLI, RAHAA TULI (vähän) JA OHI ON!

VATSA SISÄÄN, RINTA ULOS!

Onko sinusta alkanut tuntua siltä, että puolen kilon käsipainoilla suoritettava hauiskääntöharjoittelu alkaa olla hieman yksipuolista. Haluaisitko kokeilla muutakin lajia kuin Reikun permannolla suoritettava polyrytmisen vapaaohjelma? Onko lumi ja pakkas tuhonnut mahdollisuudet miellyttävään kuviokellumiseen tähtitieteellistä tarkastelua suoritettaessa?

Älä vielä pakene vuorille susia etsimään, muitakin mahdollisuuksia on. Kiltasi vuoro normaalikoulun salilla tarjoaa puitteet kuolemaa halveksivaan kamppailu-urheiluun. Aseistuksena käytetään sähkömailoja. Turnaja-

torstaisin klo 17.00 - 18.30.

Jos tämä laji ei saa adrenaliinia nousemaan, kannattaa tutkia yliopiston tarjoamia mahdollisuuksia. Esimerkiksi Reidarin takana sijaitsevassa puolipallossa voi läiskä sulkapalloa

ma-to 14.30 - 16.15.

Muitakin tilaisuuksia hankkia urheiluvammoja löytyy. Taistele itsellesi paikka auringosta

TIK 5 VUOTTA

“Eihän aina juhlia voi suotta”,
minä hillitsin innokasta Ilkaa,
joka ei kuuntele moista pilkaa,
vaan virkkaa: “TIK täyttää 5 vuotta.”

Taas ylipuhui hän epäröivän mieleni
ja tuhannet tuopit vedelle sai kieleni.
Kukapa moisesta enää kieltäytyäkään voisi;
Killan edustajaksi itseään Otaniemeen toisi
ja kuiville huulilleen kostuketa soisi,
mainetta killalle loisi ja sanoisi:
“Pukujuhlisiin tulen kyllä ja tummaa pukua pidän yllä.”

Lahjaksi Ilkka taskumatin pontikalla täytti
ja Tietokillalle tuliaisiksi pöytään pljäytti,
joka humalastaan päätellen sen heti hyötykäytti.
OTiTin maine sillä hetkellä oikein hyvältä näytti.

OTiTin edustajille oli varattu pöytä “juopot” nimeltään.
Kysyessäni syytä moiseen sain tyytyä kosuun toiseen,
kolmanteen, ... Ylen suolaista ruoka olla taisi;
TARJOILJA! vieläkö sitä juomaa lisää saisi...
Joko asian hienosti ratkaisi ja janon tunteen katkaisi:
Killat vuorollaan kierroksen pöytään tarjotkoot.

Viimein kirjolohta savustettuna alkupaloiksi saimme
kermaviilikastikkeessa siitä täytettä vatsallemme haimme
ja juomaksi punaviiniä tarjottiin ja sehän juotiin.
Tämän jälkeen porsaan ja vasikan selykset pöytään tuotiin,
metsäsienikastikkeessa An(n)an perunoilla tunnelmaa luotiin.
...uudet punaviinit kostukkeeksi juotiin...
jälkkäriksi vadelmakakua annettiin
ja pöytään kahvit ja konjakit kannettiin.

Puheiden pidon jälkeen hillittyä oli tanssahtelu,
hyvän orkesterin johdolla alkoi innokas valssahtelu.
Kiltamme hallituksen jäsen väsähteli jo hiukan,
kellohan oli jo 24 ja kestäämään hän oli joutunut ohjelman tiukan
Niinpä ilman häntä jatkot Servin mökillä alkoivat.

Mökissä puku liikaa jo oli ja päässäkin vaikutti alkoholi.
Siviilit päälleen vaihtoi leijonamme nuorin,
ettei illan humussa tulisi tehtyä ... rumasti
Ja ilman pukua ryyppääminen helpompaa olla taisi;
loppuillan rokkänrollin tahdissa kontata saisi.
(ja saihan sitä)

Aikanaan meille kello ajankulkua opetti,
kun tuo bändi niin innokas soittamisen lopetti.
Mietin, tuliko juopottelulle katko...
ja höpö höpö nyt on rantasaunalla jatko.

Siellä taas olut virtasi niin iloisesti,
raihnaista olemustani piristi niin suloisesti.
Nuori leijonamme mietti, onko elämä sittenkään tosi,
kun viimein aamulla sammuneena pöydän alle putosi.

Tosi tai ei, silti painovoima hänestä voiton vei.
Ennen kuin saavutin nirvanan ajattelin: Veroiset maineensa
olivat bileet nuo, ja jos maksa vaatii aineensa,
niin ainakaan sano ei tuo, etten sille hommia tarpeeksi suo.

RISTO RÖNKKÄ

KAUKOIDÄN EXCURSIO 1990

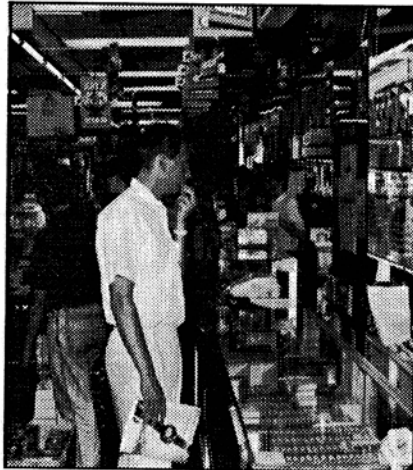
Tämä on tarina Oulun Tietoteekkareiden excursiosta kaukoitään 12. syyskuuta - 5. lokakuuta. Yleistä pahennusta valkolakkiset teekkarit herättivät reitin Oulu-Helsinki-Bangkok (välilasku)-Hong Kong-Bangkok-Singapore-Kuala Lumpur-Penang-Bangkok-Helsinki-Oulu varella.

Hong Kong

Hong Kong oli ensimmäinen varsinainen matkakohtemme. Siellä asuimme Emerald-nimisessä hotellissa, joka sijaitti Hong Kongin saarella, paikallisten ihmisten asuma-alueella. Ihmiset puhuivat varsin kohtuullista englantia, copy watches, special price for you ja niin pois päin.

Paikalliset yrtti- ja ruokakaupat ovat varsinaisia hajuelämyksiä. Varsin korkea lämpötila, kostea ja liikkumaton ilma ja kadunvarsilla riippuva liharuoka ovat tuoksujen pääasialliset synnyttäjät. Eksoottisesta ruuasta pitävälle on tarjolla käärmeitä, koiranlihaa yms. Jostain syystä ei heti tehnyt mieli aloittaa tutustumista paikallisiin ruokalajeihin. MacDonaldis viehätti aluksi, vaikka tulihan sitä testattua paikkalisiakin pikaruoka-paikkoja. Puikot ovat varsin kivat ruokailuvälineet varsinkin jos niitä osaa käyttää.

Hong Kong on hyvä elektroniikan ostopaikka. HK:sta saa kameroiden, kannettavien CD-soittimien ynnä muun elektroniikkatavaran lisäksi myös tutkainpaljastimia, skanneriradiota ja muita ylänsä laittomia elektroniikkatuotteita. Näiden tuotteiden hankinta muista matkamme kohteista ei ole "mahdollista". Tiskin alta laitteita löytyy esimerkiksi Singaporesta, mutta koska ne ovat Singaporessakin laittomia, ovat hinnat kalliimpia kuin HK:ssa.

Elektroniikan ihmeitä ihmettelemässä

Eurooppalaiset baarit menevät kiini varsin aikasin, mutta paikallisia, ovensa 24 tuntia vuorokaudessa auki pitäviä rock-baareja löytyy. Ainoa vierailukohtemme oli tietotekniikan osasto University of Hong Kongissa, mikä ei ollut mitenkään erikoinen paikka. Käytössä oleva tekniikka oli varsin vanhaa ja tilat ahtaat.

Bangkok

Bangkok on todellinen fake-city. Siellä et voi luottaa kehenkään. Takskuskit niin kuin Tuk-Tuk -kuskitkin vievät, ei minne haluat, vaan minne haluaa, eli sinne minne kuski haluaa. Takseissa ei

ole mittareita, joten hinnat on neuvoteltava etukäteen. Tuk-Tuk on paikallinen kolmipyöräinen moottoripyörätaksi, joiden kuljettajat ovat hypänneet suoraan puhvelin selästä Tuk-Tukin selkään. Paikallisissa kaaosmaisissa liikenteessä nämä hurjapäät ajavat kuin muita tielläliikkuja ei olisi olemassakaan. Nopeusrajoituksia ei näkynyt missään, joten oletettavasti suurin sallittu nopeus oli se, että kuinka nopeasti kuljettaja uskalsi ajaa ilman että moottoripyörä kaatui.

Bangkokissa voit tavata mukavantuntuisen herrasmiehen, lääkärin, lakimiehen tai näihin rinnastettavissa olevan henkilön, jolla on Suomessa ollut veli tai tämä herrasmies on itse vierailut Suomessa, ja joka kertoo paikkakunnan nähtävyyksistä, opastaa missä kannattaa käydä syömässä jne. Lopuksi hän kertoo niinkuin ohimeneen jostakin erikoistarjouksesta jalokivi-liikkeessä, joka kannattaa käyttää ehdottomasti hyväkseen. EI KANNTA USKOA !!!! Sillä useimmat näistä kaupoista yrittävät myydä tavaraa hyväuskoisille, tietämättömille turisteille, jotka huomaavat tullessaan huijatuiksi vasta päästessään kotimaahan.

Thaimaa on todella halpa maa. Maassa tuotetut tavarat, kuten vaatteet, ovat Suomen hintatasoon verrattuna noin 1/3 hintaisia. Kuitenkin ulkomailta tuotetut tavarat ovat 300% verotettuja, joten niiden hinnat ovat paikalliseen hintatasoon verrattuna varsin korkeat. Pukujen yms. teettäminen maksaa noin 1/10 Suomen hinnoista. Pitää vain valita liike, missä teettää pukuja huolella, sillä muuten saattaa käydä ohrasesti, eli homma voi mennä takalistolle. Meillä kävi ehkä koko reissun paras huijaus tai kommellus. Ollessamme Bangkokissa ensimmäistä kertaa päätimme käydä räätäilillä teettämässä pukuja. Meitä oli 4 kaverusta, jotka päätimme tehdä tilauksemme Patpongin, paikallisen iloitteelukadun, lähellä sijaitsevassa asiallisen tuntuiseen liikkeeseen. Bloomington oli firman nimi. Tilauksemme sisälsi 5 pukua, 3 puuvillaista kauluspaitaa ja 8 thaisilkkipaitaa. Ensimmäinen ja toinen sovitus olivat sovittuina ajankohtina eli samana iltana ja seuraavana päivänä. Ainakin minun osalta siihen mennessä oli

saatu vasta puvun raakileet tehtyä. Olimme sopineet, että noudamme vaatteet palatessamme Bangkokiin uudemman kerran viikon kuluttua, jolloin sovitamme vaatteita viimeisen kerran ja jos korjattavaa löytyy, niin korjaukset tehdään ja lähtöpäivänä saamme vaatteemme.

Palatessamme Bangkokiin lähdimme innolla hakemaan halpoja, kauniita ja hyvinviteytyjä vaatteitamme. Saavuttuamme liikkeen eteen huomasimme, että koko liikettä ei enää ollut olemassa. Ovessa oli lappu, mistä emme saaneet mitään selvää, mutta neuvokkaina teekkareina pysäytimme ensimmäisen, toisen ja kolmannenkin ohikulkijan ja pyysimme "suomentamista". Saimme vastaukseksi jotain sinnepäin kuin "cam back ten a lok mooning". Ymmärsimme, että pitää tulla takaisin seuraavana aamuna kello 10. Oletimme, että liikkeessä oli remontti tai jotain sinne päin. Lähdimme viettämään hieman masentunein mielin viimeistä Bangkokin ja ulkomaan iltaa. Seuraavana aamuna palattuamme liikkeen eteen oli tilanne sama. Ei ketään paikalla. Taas kyseltiin ihmisiltä ja saimme selville, että voimme ottaa yhteyttä kadun vastakkaisella puolella olevaan liikkeeseen. Sieltähän löytyi ihminen, joka tiesi jotain meidän puvuistamme. Piti vain ensin ostaa kengät, että palveluhaluukkuutta löytyi. Joutuimme itse etsimään liikkeen varastosta pukujamme, mutta emme löytäneet kuin housut. Sillon tuli uusi herrasmies, joka aikansa puhelimella soiteltuaan löysi meidän takkimme. Saadaksemme ne meidän piti vaihtaa liikettä. Päästyämme liikkeeseen oli ohjelmasa odotusta, kuinkas muuten. Vihdoin takit löytyivät.

Lopuksi meidän täytyi vielä odottaa puuttuvia silkkipaitoja. Niidenkin lopulta löydyttyä huomasimme osan paidoista olevan väärän värisiä. Kaikilla meillä olisi ollut korjamista puvuissa, mutta liike, joka oli pukumme tehnyt, oli lopetettu ja emme voineet asialle mitään. Liikkeen omistaja oli myynyt liikkensä, häipynyt maasta ja jättänyt sijoittajat nuolemaan näppejään. Tiedä häntä pitkö paikkansa, mutta ainakin me olimme kokemusta viisaampia.

Täällä söimme varsin eksoottisia ruokia, kuten sammakkoja. Muutoin ruokana oli uscinmiten amerikkalaista pikaruokaa. Vierailukohteina oli kaksi yliopistoa, International software factory co. ja Thai Farmers Bank. Pankkivierailu oli varsin antoisa. Tutustuminen Thaimaan toiseksi suurinman pankin toimintoihin ja sen tarjoamiin palveluihin sekä vierailu pankin tietokoneosastolle ja lopuksi tarjottu hieno lounas muodostivat antoisan kokonaisuuden.

Singapore

Varsin siisti kaupunki. Varsin Eurooppalaisen tuntuinen. Asuimme Miramar-hotellissa, joka sijaitsee varsin lähellä Singaporen kiinalaista kaupunginosaa, joka on varsin edullinen ostosalue. Singapore oli toinen matkamme elektroniikan ostoskohteista. Singapoesta kannataa ostaa elektroniikkaa, sillä paikalliset lait ovat ankaria, joten huijausta ei juuri esiinny ja tavaran laatu on hyvä. Rikollisuutta ei kuulemma esiinny, mutta minulta hävisi kamera hotellin aamupalapöydässä. Onneksi oli vakuutus, joka korvaa. Roskaamisesta ja tupakan polttamisesta, kuten myös eväiden syömisestä esimerkiksi metrossa saa tuhansien Suomen markkojen sakan. Baarit menevät Singaporessa kiinni varsin suomalaisiin aikoihin, mikäkin paikka ei ole auki 3 jälkeen. Taksilla matkustaminen on halpaa ja vaivatonta. Yleisten kulkuvälineiden käyttö on erittäin halpaa, mutta vaikeaa. Mistään ei löytynyt karttaa linja-autoreiteistä, eikä niitä voinut ostaakaan.

Singaporessa vierailimme Ngee Ann polytechnic:ssä, joka oli varsin edistyksellinen korkeakoulu. Tietokoneosasto oli erittäin nykyaikainen. Laitteisto oli uutta ja opetus monipuolista myös jatko-opinnoille ja hyvät harrastusmahdollisuudet tekevät paikasta varsin mielenkiintoisen kohteen niille, jotka harkitsevat opiskelua ulkomailla. Opetusta annetaan englannin kielellä, joten ei tervitse edes mandariinikiinaa opiskella.

Kuala Lumpur

Kuala Lumpuriin saavuimme junalla, II-luokan makuuvaunussa, missä torakat vilistivät pitkin seinää. Seurueemme tytöiltä jäi nukkumiset vähiin. Torakat ovat kuulemma ravitsevaa ravintoa, mutta jäi kuitenkin kokeilematta. Kuala Lumpurissa olimme vain yhden yön, mutta ehkä juuri siitä johtuen jouduimme ottamaan paikasta irti kaiken ilon mahdollisimman tehokkaasti. Kuala Lumpurista löytyy kaksi menopaikkaa ylitse muiden. Legend ja L.A. ovat auki niin pitkään kuin ihmisiä huvittaa.

Penang

Penang oli rantalomakohteemme. Vahingoksemme sadekausi oli juuri alkamassa, emmekä saaneet irti paikasta niin paljon kun olimme toivoneet, mutta kerkesimme kuitenkin kaikki polttaa itsemme. Ferrigan Beach-hotellissamme oli uima-allas ja tarjoilu pelasi altaaseen saakka. Ei tarvinnut poistua altaalta kuin WC:ssä käynnin takia.

Penangista siirryimme jälleen Bangkokiin missä yövyimme yhden yön. Sieltä palasimme varsin virkeinä kotimaahamme.

Matkan meille järjesti Travela Oy ja käyttämämme lentoyhtiö oli Thai Airways, jonka palvelussa ei ollut valittamista. Vaikkakin reissu kaukoitään on varsin kallis, suosittelen ulkomaanmatkaa suunnitteleville suuntaamista eksoottiseen itään, missä ihmiset ovat ystävällisiä ja palveluhalukkaita varsinkin jos erehdyt antamaan liikaa tippiä.

ALAN MIEHET - RAP

(Rapataan vähintäänkin liikuttuneessa mielentilassa, sävel vapaa)

Vaikka meillä ajatukset yhteen hyvin synkkaa,
niin silti emme kadulla loiki käsikynkkää.

Mielellään me annamme järkemme tuikkia,
ja otamme pullosta pitkiä huikkia.

Väisty siis tieltä sinäkin hintti,
sillä meillä kaikilla takana on intti.

Kyllä alan mies aina silloin ravaa,
kun kello tulee kymmenen ja Alko avaa.

On kaupungin kapakat meille tuttuja,
siellä voi tuiskeessa kertoa juttuja.

Mitä sitä turhia ujostelemaan,
hanista vain kiinni ja bailaamaan.

Naisten eteen ei meidän tarvitse raataa,
komeimmat vain nappaa ja sänkyyn kaataa.

Paivät pitkät me kannätään,
viinaa juodaan ja ryyppätään.

Sillä me pidämme A-oluesta,
me pidämme A-oluesta.
Ja juomme sitä, PALJON!

Ihmiset ei saa iltaisin mitään rauhaa,
kun meidän kööri kannissä täysillä pauhaa.

Herätämme muissa pahennusta,
mutta sehän torjuu mukavasti masennusta.

Kukaan ei meitä juomasta estä,
sillä eihän tätä elämää selvänä kestä.

Kyllä niin kauan pitää dokata jaksaa,
kunnes nivelissä naksaa, niks ja noks
ja maksa viimein panee poks.

Teknologiantie 12
90570 OULU
Tel. +358-81-500 221
Fax +358-81-500 230

TSV - konepajateollisuuden asiantuntija

TSV-insinöörit Oy on konepajateollisuuden tietokoneavusteisen suunnittelun ja valmistuksen järjestelmiä, ohjelmistoja sekä koulutus- ja konsulttipalveluja tarjoava yritys. TSV voi toimittaa mittaviakin asiakkaan tarpeeseen sovitettuja CAD/CAM-kokonaisjärjestelmiä, koska yrityksen osaamisalue on laaja ja monipuolinen.

TSV:n henkilöstö (tällä hetkellä 14 henkilöä) on hyvin koulutettua (kaikilla joko opisto- tai korkeakoulututkinto) ja sovellusalueen tarpeet tarkoin tuntevaa.

TSV:n vuosien kokemus takaa yrityksen asiakkaalle käytäntöön hyvin soveltuvien järjestelmien ohella myös asiantuntevan tuen ja kehityksen mukana pysyvät ratkaisut, minkä takia TSV:n asiakas-kuntaan kuuluvat kaikkien merkittävien suomalaisyritysten lisäksi myös huomattava joukko ruotsalaisia yrityksiä.

TUOTTEET

VERTEX - suunnittelujärjestelmä

- UNIX-työasemapohjainen
- asiakaskohtaisesti sovitettavissa
- sovelluskohtaiset moduulit

VERTEX - koneasuunnittelu

- koneasuunnittelu
- teräsrakennesuunnittelu
- tarjouslaskenta

VERTEX - kaaviosuunnittelu

- PI-kaaviot
- hydraulikkakaaviot
- pneumatiikkakaaviot

VERTEX - sähkösuunnittelu

- piirikaaviot

NESTIX

- NC-leikkaimien ohjelmointijärjestelmä
- poltto-, plasma- ja laserleikkaus
- vesisuihkuleikkaus
- kappaleohjelmointi, sijoittelu ja leikkausratojen muodostaminen
- PC- ja UNIX-työasemaversiot

VISI - CAM

- NC-ohjelmointijärjestelmä
- sorvit (2- ja 4-akseliset)
- koneistuskeskukset (2,5D ja 3D)
- lankasahat
- PC-ohjelmisto